ഒരു കങ്ഫൂ ഫൈറ്റർ

ഇ. ഹരികുമാർ

ഒരു കങ്ഫൂ ഫൈറ്റർ

ഇ. ഹരികുമാർ
(മലയാളം: ചെറുകഥ)

© 2026, E. Harikumar

The electronic versions have been created by making use of the production infrastructure of River Valley Technologies.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using XeTeX from TeXLive 2020 and the cloud framework, Ithal (ഇതൾ). The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

The electronic versions are released under the provisions of Creative Commons Attribution Non-commercial ShareAlike license for free download and usage.

The Magic Circle, a painting by John William Waterhouse (1849–1917). The image is taken from Wikimedia Commons and is gratefully acknowledged.

Sayahna Foundation
JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014
URL: www.sayahna.org

ഒരു കങ്ഫ്വ ഫൈറ്റർ

ഷോറാൻസ് ഒരു കങ്ഫൂ ഫൈറ്ററാണ്. രാജ്ജ അങ്ങിനെയാണ് പറഞ്ഞത്. അവന്റെ വിവരണങ്ങളിൽ നിന്ന് ഒരു പേടിപ്പെടുത്തുന്ന ചിത്രമാണ് കിട്ടുന്നത്. രാജ്ജ വൈകന്നേരം സ്കൂൾവിട്ടു വന്നാൽ പുസ്തക സങ്കമിയും വാട്ടർ ബോട്ടിലും വലിച്ചെറിഞ്ഞ് എന്റെ മുമ്പിൽ ചാടി വീഴ്നു. കാൽമുട്ട് അൽപം മടക്കി കറച്ച് കനിഞ്ഞ് കൈമുഷ്ടികൊണ്ട് എനിയ്ക്ക ഒരിടി സമ്മാനിക്കുന്നു. എനിയ്ക്ക് നല്ലവണ്ണം വേദനിക്കമെ ങ്കിലും ഞാൻ വേദനയൊന്നുമില്ലെന്ന് ഭാവിക്കുന്നു. ഞാൻ അച്ഛനും അവൻ മകനുമാണ്. ആറു വയസ്സു ള്ള മകൻ.

"വേദനയില്ലെ?" അവൻ ചോദിക്കുന്നു.

"ഉംഉം. ഇതൊക്കെ ഒരിടിയാണോ?"

"ഞാൻ കാണിച്ചുതരാം."

അവൻ നിന്നിടത്തുനിന്ന് ഒരു ചാട്ടവും എന്റെ പുറത്ത് രണ്ടാമതൊരിടിയും.

"അയ്യോ വേദനയുണ്ട്" ഞാൻ അലറുന്നു. എനിയ്ക്ക് ദേഷ്യം പിടിക്കുന്നു. അവന് രണ്ടാമത്ത് ഇടിക്കേണ്ട കാര്യമൊന്നുമില്ല.

"ആ. ഇങ്ങിനെയാണ് ഷോറാൻസ് ഇടിക്കുക. കങ്ഫൂ ഫൈറ്റിങ്ങാണ്."

ഇവൻ ഷോറാൻസിനെ അനുകരിക്കുക മാത്രമാണ് ഇപ്പോൾ ചെയ്യുന്നത്. അതുതന്നെ ഇത്ര ഉഗ്രം. അപ്പോൾ ഷോറാൻസിന്റെ ഒറിജിനൽ ഇടി എന്തായിരിക്കും സ്വിതി?

ഷോറാൻസ് നടന്നവരുമ്പോൾ മറ്റുകുട്ടികൾ ഓടി ഒളിക്കുന്നു. അവന്റെ മൂമ്പിൽ ആരും ശ്വാസം വിടാറില്ല. ക്ലാസ് മിസ്സിനും കൂടി അവനെ പേടിയാണ്. അവൻ രാജ്ജവിന്റെ ഫ്രണ്ടാണ്. എനിയ്ക്കും അവന്റെ അമ്മയും ആശ്വാസമായി. ഷോറാൻസിന്റെ തണലിൽ നിൽക്കുന്ന ഇവനെ ആരും തൊടില്ലല്ലൊ.

ഒരിക്കൽ ഏതോ ഒരു കുട്ടി രാജ്ജവിനെ ചവ്വട്ടി എന്ന കറ്റത്തിന് ഷോറാൻസ് ആ കുട്ടിയുടെ മുഖത്ത് മാന്തി ചോര പൊട്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്. എനിയ്ക്ക് സ്വകാര്യമായി സന്തോഷം തോന്നി, അതു കേട്ടപ്പോൾ. പക്ഷേ, പറഞ്ഞത് മറിച്ചായിരുന്നു.

"ആ കുട്ടിയൊന്ന് ചവ്വട്ടി എന്നുവെച്ച് അവന്റെ മുഖത്ത് മാന്താനൊക്കെ പാടേ?"

"ഷോറാൻസ് എന്റെ ഫ്രണ്ടാണ്."

"അതുകൊണ്ട്?"

"എന്നെ ആരെങ്കിലും ഉപദ്രവിച്ചാൽ ഷോറാൻസ് അവരെയും ഉപദ്രവിക്കും."

ഷോറാൻസിനെ കാണാൻ താൽപര്യമായി ഒരു ദിവസം ഞാനും ഭാര്യയും മകന്റെ സ്കൂളിൽ പോയി. ക്ലാസ്സിൽ വരണമെന്നേ രാജ്ജവിനോട് പറഞ്ഞില്ല. പറഞ്ഞാൽ അവൻ സമ്മതിക്കില്ല. ഡാഡി സ്കൂളിൽ വരേണ്ട എന്നാണ് അവൻ പറയുന്നത്. മമ്മി മാത്രം വന്നാൽ മതിയത്രെ.

"എന്താണ് കാരണം."

"ഡാഡിയെ കാണാൻ ഒരു ഭംഗിയുംല്ല്യ."

ഡാഡി തളരുന്നു.

"എന്താ മോൻ പറയുന്നത് ഡാഡിയെ കാണാൻ നല്ല ഭംഗിണ്ടല്ലൊ." അമ്മ.

"ഇല്ല ഒരു ഭംഗില്ല്യ. മമ്മി മാത്രം വന്നാൽ മതി സ്കൂളിലേക്ക്."

"മമ്മിയെ കാണാൻ ഭംഗീണ്ടോ?"

"ഉം."

പിന്നെ മമ്മി ഇല്ലാത്ത അവസരത്തിൽ ഞാൻ രാജ്ജവിനോട് ചോദിക്കുന്നു. "എന്താണ് ഡാഡിയെ ഭംഗിയില്ലെന്നു പറയാൻ കാരണം?"

"ഡാഡിക്ക വയസ്സായിരിക്കുന്നു. പിന്നെ തലമുടിം മീശയും ഒന്നും ഭംഗിയില്ല. തനായയുടെ ഡാഡിയെ കാണാൻ നല്ല ഭംഗിണ്ട്."

അപ്പോൾ അങ്ങിനെയാണ് സംഗതി. അതുകൊണ്ട് സ്കൂളിൽ രണ്ടുപേരുംകൂടി പോകണകാര്യം അവനോട് പറഞ്ഞില്ല. ഓഫീസിൽ പോയി ഫിസു കൊടുത്ത് ക്ലാസ്സിലേക്ക നടന്നു. ക്ലാസ്സിൽ രാജ്ജവിനെ തിരിച്ചറിയാൻ കറച്ച് മിനക്കെടേണ്ടിവന്നു. യൂനിഫോമിൽ എല്ലാ കുട്ടികളും ഒരേപോലെ തോന്നി പ്പൂ. രാജ്ജ ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ ഞങ്ങളെ നോക്കുകയായിരിക്കും. എല്ലാവരുടെയും നോട്ടം ഞങ്ങളുടെ നേരെയായിരുന്നു. അതിനിടയ്ക്ക് ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ ശബ്ദം കേട്ടു.

"രാജ്ജ തുമാറ മമ്മി ആയി ഹെ."

നോക്കിയപ്പോൾ രാജ്ജ പെട്ടെന്ന് ഡസ്കിനടിയിലേക്ക് നൂന്നേത്തു കണ്ടു.

ഇടവേളയിൽ അവനെ വിളിച്ചു ചോദിച്ചു.

"ഏതാണ് ഷോറാൻസ്?"

രാജ്ജ കറച്ചകലെ ഞങ്ങളെ നോക്കി നിന്നിരുന്ന ഒരു കുട്ടിയെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. രാജ്ജ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയപ്പോൾ നാണം തോന്നി. അവൻ ഓടിപോയി.

"ഇതാണ് ഷോറാൻസ്?" ഞാൻ ഭാര്യയോട് പറഞ്ഞു. "എത്ര ചെറിയ കുട്ടി! മോന്റെ അത്ര തന്നെയെയുള്ളൂ."

"അതു നന്നായി." അവൾ പറഞ്ഞു. "പിന്നെ എത്ര വലുതാണെന്നാണ് വിചാരിച്ചത്."

ഇവൻ എങ്ങിനെയാണ് കങ്ഫൂഫൈറ്ററാവുന്നതു?

എന്റെ മനസ്സിൽ നല്ല തടിയും ഉറച്ച മാംസപേശികളുമുള്ള ഒരു രൂപമാണുണ്ടായിരുന്നത്. ഞാനെന്തു വിഡ്ഢിയാണ്. രണ്ടാം ക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുന്ന ഒരു കുട്ടിയെപ്പറ്റി ഞാൻ എന്താണ് വിചാരിച്ചിരുന്നതു?

അങ്ങിനെ ഷോറാൻസ് എന്ന കങ്ഫൂ യുദ്ധക്കാരൻ, ഒരു ക്ലാസിനെയാകെ കിടിലം കൊള്ളിച്ചിരുന്ന ഗാങ്സ്റ്റർ വെറും ഒരു മെലിഞ്ഞ കുട്ടിയായി മാറി. നഷ്ടം എന്റേതുതന്നെ. ഞാനന്ന് സ്കൂളിൽ പോകാൻ പാടില്ലായിരുന്നു.

രാജ്ജവിന്റെ കങ്ഫൂഫൈറ്റിങ്ങ് സ്വിരിറ്റ് എന്റെ ഭാര്യകൊണ്ട് അധികനാൾ നിങ്ങുന്നിന്നില്ല. ഇപ്പോൾ അവൻ പറയുന്നത് വേറൊരു കുട്ടിയെപ്പറ്റിയായിരുന്നു. റോമിട്. റോമിട് പാട്ടുകാരനാണ്. അവൻ അമിതാഭ്ബച്ചനെ പോലെ നന്നായി പാടും.

"അമിതാഭ് ബച്ചൻ പാട്ടു പാടാറില്ലല്ലൊ." ഞാൻ പറയുന്നു.

"പിന്നെ? അമിതാഭ് ബച്ചൻ പാടാറുണ്ടല്ലൊ. ദോ ഔർ ദോ പാണ്ടിൽ പാടിയിട്ടില്ലെ? ഇതെന്ന അഭിദേ ബൊനറി എന്ന പാട്ട്?"

"അതു് അമിതാഭല്ല. കിഷോർകമാറാണ് പാടുന്നതു്."

അവന് വിശ്വാസമായില്ല. സിനിമയിൽ അമിതാഭ്ജ തന്നെയാണ് പാടുന്നതു്. കിഷോർകുമാർ വേണമെങ്കിൽ വേറെ പാടിയിട്ടുണ്ടാകം. റോമിട് എത്ര നന്നായിട്ടാണെന്നറിയോ പാടുക.

പെട്ടെന്ന് മനസ്സിൽ ഉയർന്നു വന്ന ചിത്രം സ്നേഹിൽ മൈക്കും പിടിച്ച് ഡാൻസു ചെയ്യുകൊണ്ട് പാട്ടു പാടുന്ന ഒരാളായിരുന്നു. കങ്ഫൂഫൈറ്ററുടെ ഓർമ്മ വന്നപ്പോൾ ആ ചിത്രം താനെ മാഞ്ഞുപോയി. ഞാൻ രാജ്ജവിന്റെ കണ്ണിൽക്കുത്തിയ അവന്റെ സ്നേഹിതയാരെ നോക്കാൻ പാടുള്ളൂ.

"റോമിട് ഇന്ന് ക്ലാസ്സിൽ ഷേറിന്റെ പാട്ടുപാടി."

"ഷേറിന്റെ പാട്ടോ?"

"അതെ. അമിതാഭ്ബച്ചൻ പാടിയ പാട്ട്. നട്ട്വർലാലിൽ ഇല്ലെ ആ പാട്ട്"

"ഓ അതോ? സിംഹത്തെ നായാടാൻ പോയ കഥ. അതൊരു പാട്ടാണോ?"

"ഉം. എത്ര നല്ല പാട്ട്. റോമിട് അതെത്ര നന്നായി പാടിയെന്നറിയോ?"

റോമിദിനെപ്പറ്റി അവന്റെ പ്രശംസക്കതിരില്ല. കറെ ദിവസത്തേക്ക് റോമിട് മാത്രമായിരുന്നു സംസാരവിഷയം. സ്കൂളിൽ നിന്നു വന്നാൽ ഉടങ്ങി ഉറങ്ങാൻ കിടക്കുന്നതുവരെ റോമിട് എന്ന പാട്ടുകാരൻ നൂറുകണക്കിന് വാദ്യോപകരണങ്ങളുടെ അകമ്പടിയോടെ പാടുന്നു. പുതിയ ഹിറ്റ്സോങ്ങ്സ് ഓരോന്നോരോന്നായി കാതിൽ വന്നലയ്യുന്നു. അതിൽ കിഷോർ കമാറുണ്ട്, യേശുദാസുണ്ട്, റാഫിയുണ്ട്.

അങ്ങിനെയിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു ദിവസം അവൻ റോമിദിനെപ്പറ്റി പറയുന്നില്ല. അവൻ അവന്റെ ക്രയോൺ സെറ്റ് കയ്യിലെടുത്തു് എന്നോ അന്വേഷിച്ചു നടക്കുകയായിരുന്നു. പാട്ടുകളില്ല. ശബ്ദമില്ല. ഞാൻ കറച്ച് അസ്വസ്ഥനാവുന്നു. എവിടെയാണ് കഴപ്പം? അവസാനം ക്ഷമ കെട്ടപ്പോൾ അന്വേഷിക്കുന്നു.

"ഇന്ന് റോമിട് പാടിയില്ലെ?"

അവന് കേട്ട ഭാവമില്ല. അവൻ മേശമേൽ തപ്പകയായിരുന്നു. പുസ്തകങ്ങൾ മറിച്ചു നോക്കുന്നു. അവസാനം അവന്റെ നോട്ട്ബുക്കിൽ നിന്ന് ഒരു ഏഴ് ചിന്തിയെടുക്കാൻ നോക്കുന്നു.

"പുസ്തകത്തിൽ നിന്ന് ഏഴ് ചിന്തയെന്തെന്ന് പറഞ്ഞിട്ടില്ലെ?" ഞാൻ ഒച്ചയെടുക്കുന്നു.

അവൻ ചിന്തുന്നതു നിർത്തി. പക്ഷേ, കൈ പുസ്തകത്തിൽത്തന്നെ. മുഖത്തു കള്ളത്തരമുണ്ട്. എന്റെ കണ്ണുകൾ മാറിയാൽ പെട്ടെന്ന് ഏഴു ചിന്തിയെടുത്തു് അവിടെ നിന്ന് രക്ഷപ്പെടാമെന്നാണവനു.

"എന്തിനാണ് കടലാസ്?"

"എനിക്ക് ചിത്രം വരക്കാനാണ്."

"നിന്റെ ഡ്രോയിംഗ് ബുക്ക് എവിടെ?"

"അതു് ക്ലാസ്സിൽ നിന്നു വരക്കാനല്ലെ? എനിയ്ക്ക വീട്ടിൽ നിന്നും വരക്കണം. എനിയ്ക്ക് വേറൊരു ഡ്രോയിംഗ് ബുക്ക് വാങ്ങിത്തരു."

"വാങ്ങിത്തരാം." ഞാൻ സമ്മതിച്ചു.

രാജ്ജ പുസ്തകത്തിൽനിന്ന് കൈയെടുത്തു. പക്ഷേ, അരമണിക്കൂറിനുള്ളിൽ ഞാൻ അവന്റെ കയ്യും പിടിച്ച് പുസ്തകപ്പീടികയിലേക്ക് നടക്കുകയായിരുന്നു. പിന്നെ കറെ ദിവസത്തേക്ക് വീട്ടിൽ എവിടെ നോക്കിയാലും മുഴങ്ങുണ്ട്. പൂക്കൾ, എലിമർക്കൾ, നായ്ക്കൾ, മുയലുകൾ. അങ്ങിനെയാണ് തനായി എന്ന ചിത്രകാരനെപ്പറ്റി അറിയാനിടയായത്. തനായ് ഭയങ്കര ചിത്രകാരനാണ്. എന്തു നന്നായിട്ടാണെന്നറിയോ ചിത്രം വരക്കുവാ? ഷേറിന്റെ ചിത്രം വരച്ചാൽ ശരിക്കുംള്ള ഷേറാണെന്നു വിചാരിക്കും.

അവൻ സിംഹത്തെപ്പറ്റിയാണ് സംസാരിക്കുന്നത്. സിംഹമാണ് അവന്റെ ഫേവറിറ്റ് മൃഗം.

"ഷേറിന് ഒരു എലിഫെന്റിനെ അടിക്കാൻ പറ്റുമോ?"

"ഷേറല്ലെ കാട്ടിലെ രാജാവ്? അപ്പോൾ ഷേറിന് ഒരു കൊട്ടാരങ്ങളുണ്ടല്ലെ?"

"ഷി വിഡ്ഢിത്തം പറയാതിരിക്ക. സിംഹം താമസിക്കുക വല്ല ഗ്രഹയിലുമായിരിക്കം. കൊട്ടാരമെല്ലാം മനുഷ്യരാജാക്കന്മാർക്കുള്ളതാണ്."

രാജ്ജവിന്റെ മുഖം മങ്ങി.

"അപ്പോൾ ശരിക്കും ഷേറിന് കൊട്ടാരംണ്ടാവില്ലെ?"

"ഇല്ല."

അവൻ നിരാശനായി. അപ്പോൾ അവന്റെ ഭാവനയിലെ കൊട്ടാരം നശിപ്പിച്ചതിൽ എനിയ്ക്ക് വിഷമം തോന്നി. ഒരു സിംഹത്തിന് കൊട്ടാരമുണ്ടാകുന്നതെങ്കിൽ എന്താണതിൽ തെറ്റ്? പ്രത്യേകിച്ചും അതൊരു കുട്ടിയുടെ ഭാവനയ്ക്ക് നിറം കൊടുക്കുകയാണെങ്കിൽ!

"തനായ് ഷേറിനെ നന്നായി വരക്കും." രാജ്ജ ആലോചിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു. "എനിയ്ക്ക് അങ്ങിനെ വരക്കാൻ പറ്റില്ല. തനായ് ഷേറിന്റെ കൊട്ടാരവും വരക്കും."

പിന്നെ ദിവസവും അവനെപ്പറ്റിയുള്ള വർണ്ണന മാത്രമേയുള്ളൂ. അതാണ് തനായ് എന്ന ചിത്രകാരന്റെ മഹിമ.

രാജ്ജവിന്റെ ക്രയോൺ കഷ്ണങ്ങളായി കാപ്സ്യൂളുകൾ പോലെ അവിടവിടെ കിടന്നു. ഡ്രോയിംഗ് പുസ്തകത്തിന്റെ ഏട്കൾ വിമാനങ്ങളും കപ്പലുകളുമായി മാറി. ശേഷിച്ച പേജുകളിൽ അപൂർണ്ണരായ സിംഹങ്ങളും അവയുടെ പണി തീരാത്ത കൊട്ടാരങ്ങളും ചിതറിക്കിടന്നു.

"നമ്മുടെ മകൻ എന്തായാലും ഒരു ചിത്രകാരനാവില്ല." ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"ഉം? എന്താ കാരണം?"

ഭാര്യ ഡ്രോയിംഗ് പുസ്തകത്തിലെ പേജുകളൊന്നിൽ നോക്കി പറയുന്നു.

"ഈ പൂച്ചയെ കാണാൻ നല്ല ഭംഗിയുണ്ടല്ലൊ. കണ്ടില്ലെ അതിനൊരു വീട്ടം പണിതിരിക്കുന്നു."

"അതവൻ സിംഹത്തെ വരച്ചതാണ്."

"ഓ!"

ക്രമേണ തനായി എന്ന ചിത്രകാരനും അപ്രസക്തിയുടെ മറവിലേക്ക് നീങ്ങിയപ്പോൾ ഞാൻ വീർപ്പുക്കി നിന്നു. ഇനി എന്താണ് സംഭവിക്കുക എന്നറിയാൻ എനിക്ക് ആകാംക്ഷയുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങിനെയിരിക്കെ ഒരു ദിവസം അവൻ പറഞ്ഞു.

"ഡാഡി എനിക്കൊരു കാറ് വേണം."

"നിനക്ക് കറെ കാറുകളുണ്ടല്ലൊ. ഇനി വാങ്ങാനൊന്നും പറ്റില്ല."

"അങ്ങിനത്തെ കാറല്ല. ഇതാ ഇങ്ങനെ ഓണാക്കി വിട്ടാൽ മുമ്പിന്റെ അവിടെ എത്തിയാൽ ആട്ടോമാറ്റിക്കായി തിരിച്ചുവരും. അതുപോലെ മേശമേൽ വെച്ച് ഓടിച്ചാൽ അരികിലെത്തിയാലും ആട്ടോമാറ്റിക്കായി തിരിച്ചുവരും. വീഴുകയേയില്ല."

"അങ്ങിനത്തെ കാറ് ഇവിടെ കിട്ടില്ല മോനെ." ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"തപാസിന്റെ കയ്യിലുണ്ടല്ലൊ അങ്ങിനത്തെ കാറ്."

"അതവന് ആരെങ്കിലും ഇന്ത്യയു പുറമെ നിന്ന് വാങ്ങിക്കൊടുത്തതായിരിക്കും."

"തപാസിന്റെ വീട്ടിൽ അങ്ങിനത്തെ എത്ര കാറുകളാണുള്ളത്. പിന്നെ ബാറ്ററികൊണ്ട് ഓടുന്ന ടെയിനും ഉണ്ട്."

അപ്പോൾ രാജ്ജ തപാസിന്റെ ക്ഷണപ്രകാരം അവന്റെ വീട്ടിലും പോയിരിക്കുന്നു.

"നമുക്ക് പീടികയിൽ പോയി നോക്കാം." അവൻ പറഞ്ഞു. "ചെറിയ ഫോറിൻ കാറൊക്കെ കിട്ടുന്നുണ്ടല്ലൊ അവിടെ. അപ്പോൾ ഈ കാറും കിട്ടുന്നാണ് തോന്നണത്."

ചുമരത്തുക്കിൽ എത്തിയാൽ തിരിഞ്ഞ് ഓടുന്ന ഒരു ആട്ടോമാറ്റിക് കാർ എന്റെയും മകന്റെയും ഉറക്കം നഷ്ടപ്പെത്തിയിരിക്കുന്നു. ഞാൻ അവനെയും ഇട്ടി പീടികകൾ കയറിയിറങ്ങിയപ്പോൾ അവൻ പറഞ്ഞു.

"ക്ഷണിച്ചു. നമുക്കൊരു തമ്പ്സപ്പ് കടിക്ക്യാ."

ഗവാസ്കർ കടിക്കുന്ന പാനിയമായതു കൊണ്ടു മാത്രം തമ്പ്സപ്പ് കടിക്കാൻ ഞാൻ തയ്യാറില്ലായിരുന്നു. ഞാൻ പറഞ്ഞു.

അവൻ സിംഹത്തെപ്പറ്റിയാണ് സംസാരിക്കുന്നത്. സിംഹമാണ് അവന്റെ ഫേവറിറ്റ് മൃഗം.

"ഷേറിന് ഒരു എലിഫെന്റിനെ അടിക്കാൻ പറ്റുമോ?"

"ഷേറല്ലെ കാട്ടിലെ രാജാവ്? അപ്പോൾ ഷേറിന് ഒരു കൊട്ടാരങ്ങളുണ്ടല്ലെ?"

"ഷി വിഡ്ഢിത്തം പറയാതിരിക്ക. സിംഹം താമസിക്കുക വല്ല ഗ്രഹയിലുമായിരിക്കം. കൊട്ടാരമെല്ലാം മനുഷ്യരാജാക്കന്മാർക്കുള്ളതാണ്."

രാജ്ജവിന്റെ മുഖം മങ്ങി.

"അപ്പോൾ ശരിക്കും ഷേറിന് കൊട്ടാരംണ്ടാവില്ലെ?"

"ഇല്ല."

അവൻ നിരാശനായി. അപ്പോൾ അവന്റെ ഭാവനയിലെ കൊട്ടാരം നശിപ്പിച്ചതിൽ എനിയ്ക്ക് വിഷമം തോന്നി. ഒരു സിംഹത്തിന് കൊട്ടാരമുണ്ടാകുന്നതെങ്കിൽ എന്താണതിൽ തെറ്റ്? പ്രത്യേകിച്ചും അതൊരു കുട്ടിയുടെ ഭാവനയ്ക്ക് നിറം കൊടുക്കുകയാണെങ്കിൽ!

"തനായ് ഷേറിനെ നന്നായി വരക്കും." രാജ്ജ ആലോചിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു. "എനിയ്ക്ക് അങ്ങിനെ വരക്കാൻ പറ്റില്ല. തനായ് ഷേറിന്റെ കൊട്ടാരവും വരക്കും."

പിന്നെ ദിവസവും അവനെപ്പറ്റിയുള്ള വർണ്ണന മാത്രമേയുള്ളൂ. അതാണ് തനായ് എന്ന ചിത്രകാരന്റെ മഹിമ.

രാജ്ജവിന്റെ ക്രയോൺ കഷ്ണങ്ങളായി കാപ്സ്യൂളുകൾ പോലെ അവിടവിടെ കിടന്നു. ഡ്രോയിംഗ് പുസ്തകത്തിന്റെ ഏട്കൾ വിമാനങ്ങളും കപ്പലുകളുമായി മാറി. ശേഷിച്ച പേജുകളിൽ അപൂർണ്ണരായ സിംഹങ്ങളും അവയുടെ പണി തീരാത്ത കൊട്ടാരങ്ങളും ചിതറിക്കിടന്നു.

"നമ്മുടെ മകൻ എന്തായാലും ഒരു ചിത്രകാരനാവില്ല." ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"ഉം? എന്താ കാരണം?"

ഭാര്യ ഡ്രോയിംഗ് പുസ്തകത്തിലെ പേജുകളൊന്നിൽ നോക്കി പറയുന്നു.

"ഈ പൂച്ചയെ കാണാൻ നല്ല ഭംഗിയുണ്ടല്ലൊ. കണ്ടില്ലെ അതിനൊരു വീട്ടം പണിതിരിക്കുന്നു."

"അതവൻ സിംഹത്തെ വരച്ചതാണ്."

"ഓ!"

ക്രമേണ തനായി എന്ന ചിത്രകാരനും അപ്രസക്തിയുടെ മറവിലേക്ക് നീങ്ങിയപ്പോൾ ഞാൻ വീർപ്പുക്കി നിന്നു. ഇനി എന്താണ് സംഭവിക്കുക എന്നറിയാൻ എനിക്ക് ആകാംക്ഷയുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങിനെയിരിക്കെ ഒരു ദിവസം അവൻ പറഞ്ഞു.

"ഡാഡി എനിക്കൊരു കാറ് വേണം."

"നിനക്ക് കറെ കാറുകളുണ്ടല്ലൊ. ഇനി വാങ്ങാനൊന്നും പറ്റില്ല."

"അങ്ങിനത്തെ കാറല്ല. ഇതാ ഇങ്ങനെ ഓണാക്കി വിട്ടാൽ മുമ്പിന്റെ അവിടെ എത്തിയാൽ ആട്ടോമാറ്റിക്കായി തിരിച്ചുവരും. അതുപോലെ മേശമേൽ വെച്ച് ഓടിച്ചാൽ അരികിലെത്തിയാലും ആട്ടോമാറ്റിക്കായി തിരിച്ചുവരും. വീഴുകയേയില്ല."

"അങ്ങിനത്തെ കാറ് ഇവിടെ കിട്ടില്ല മോനെ." ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"തപാസിന്റെ കയ്യിലുണ്ടല്ലൊ അങ്ങിനത്തെ കാറ്."

"അതവന് ആരെങ്കിലും ഇന്ത്യയു പുറമെ നിന്ന് വാങ്ങിക്കൊടുത്തതായിരിക്കും."

"തപാസിന്റെ വീട്ടിൽ അങ്ങിനത്തെ എത്ര കാറുകളാണുള്ളത്. പിന്നെ ബാറ്ററികൊണ്ട് ഓടുന്ന ടെയിനും ഉണ്ട്."

അപ്പോൾ രാജ്ജ തപാസിന്റെ ക്ഷണപ്രകാരം അവന്റെ വീട്ടിലും പോയിരിക്കുന്നു.

"നമുക്ക് പീടികയിൽ പോയി നോക്കാം." അവൻ പറഞ്ഞു. "ചെറിയ ഫോറിൻ കാറൊക്കെ കിട്ടുന്നുണ്ടല്ലൊ അവിടെ. അപ്പോൾ ഈ കാറും കിട്ടുന്നാണ് തോന്നണത്."

ചുമരത്തുക്കിൽ എത്തിയാൽ തിരിഞ്ഞ് ഓടുന്ന ഒരു ആട്ടോമാറ്റിക് കാർ എന്റെയും മകന്റെയും ഉറക്കം നഷ്ടപ്പെത്തിയിരിക്കുന്നു. ഞാൻ അവനെയും ഇട്ടി പീടികകൾ കയറിയിറങ്ങിയപ്പോൾ അവൻ പറഞ്ഞു.

"ക്ഷണിച്ചു. നമുക്കൊരു തമ്പ്സപ്പ് കടിക്ക്യാ."

ഗവാസ്കർ കടിക്കുന്ന പാനിയമായതു കൊണ്ടു മാത്രം തമ്പ്സപ്പ് കടിക്കാൻ ഞാൻ തയ്യാറില്ലായിരുന്നു. ഞാൻ പറഞ്ഞു.

അവൻ സിംഹത്തെപ്പറ്റിയാണ് സംസാരിക്കുന്നത്. സിംഹമാണ് അവന്റെ ഫേവറിറ്റ് മൃഗം.

"ഷേറിന് ഒരു എലിഫെന്റിനെ അടിക്കാൻ പറ്റുമോ?"

"ഷേറല്ലെ കാട്ടിലെ രാജാവ്? അപ്പോൾ ഷേറിന് ഒരു കൊട്ടാരങ്ങളുണ്ടല്ലെ?"

"ഷി വിഡ്ഢിത്തം പറയാതിരിക്ക. സിംഹം താമസിക്കുക വല്ല ഗ്രഹയിലുമായിരിക്കം. കൊട്ടാരമെല്ലാം മനുഷ്യരാജാക്കന്മാർക്കുള്ളതാണ്."

രാജ്ജവിന്റെ മുഖം മങ്ങി.

"അപ്പോൾ ശരിക്കും ഷേറിന് കൊട്ടാരംണ്ടാവില്ലെ?"

"ഇല്ല."

അവൻ നിരാശനായി. അപ്പോൾ അവന്റെ ഭാവനയിലെ കൊട്ടാരം നശിപ്പിച്ചതിൽ എനിയ്ക്ക് വിഷമം തോന്നി. ഒരു സിംഹത്തിന് കൊട്ടാരമുണ്ടാകുന്നതെങ്കിൽ എന്താണതിൽ തെറ്റ്? പ്രത്യേകിച്ചും അതൊരു കുട്ടിയുടെ ഭാവനയ്ക്ക് നിറം കൊടുക്കുകയാണെങ്കിൽ!

"തനായ് ഷേറിനെ നന്നായി വരക്കും." രാജ്ജ ആലോചിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു. "എനിയ്ക്ക് അങ്ങിനെ വരക്കാൻ പറ്റില്ല. തനായ് ഷേറിന്റെ കൊട്ടാരവും വരക്കും."

പിന്നെ ദിവസവും അവനെപ്പറ്റിയുള്ള വർണ്ണന മാത്രമേയുള്ളൂ. അതാണ് തനായ് എന്ന ചിത്രകാരന്റെ മഹിമ.

രാജ്ജവിന്റെ ക്രയോൺ കഷ്ണങ്ങളായി കാപ്സ്യൂളുകൾ പോലെ അവിടവിടെ കിടന്നു. ഡ്രോയിംഗ് പുസ്തകത്തിന്റെ ഏട്കൾ വിമാനങ്ങളും കപ്പലുകളുമായി മാറി. ശേഷിച്ച പേജുകളിൽ അപൂർണ്ണരായ സിംഹങ്ങളും അവയുടെ പണി തീരാത്ത കൊട്ടാരങ്ങളും ചിതറിക്കിടന്നു.

"നമ്മുടെ മകൻ എന്തായാലും ഒരു ചിത്രകാരനാവില്ല." ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"ഉം? എന്താ കാരണം?"

ഭാര്യ ഡ്രോയിംഗ് പുസ്തകത്തിലെ പേജുകളൊന്നിൽ നോക്കി പറയുന്നു.

"ഈ പൂച്ചയെ കാണാൻ നല്ല ഭംഗിയുണ്ടല്ലൊ. കണ്ടില്ലെ അതിനൊരു വീട്ടം പണിതിരിക്കുന്നു."

"അതവൻ സിംഹത്തെ വരച്ചതാണ്."

"ഓ!"

ക്രമേണ തനായി എന്ന ചിത്രകാരനും അപ്രസക്തിയുടെ മറവിലേക്ക് നീങ്ങിയപ്പോൾ ഞാൻ വീർപ്പുക്കി നിന്നു. ഇനി എന്താണ് സംഭവിക്കുക എന്നറിയാൻ എനിക്ക് ആകാംക്ഷയുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങിനെയിരിക്കെ ഒരു ദിവസം അവൻ പറഞ്ഞു.

"ഡാഡി എനിക്കൊരു കാറ് വേണം."

"നിനക്ക് കറെ കാറുകളുണ്ടല്ലൊ. ഇനി വാങ്ങാനൊന്നും പറ്റില്ല."

"അങ്ങിനത്തെ കാറല്ല. ഇതാ ഇങ്ങനെ ഓണാക്കി വിട്ടാൽ മുമ്പിന്റെ അവിടെ എത്തിയാൽ ആട്ടോമാറ്റിക്കായി തിരിച്ചുവരും. അതുപോലെ മേശമേൽ വെച്ച് ഓടിച്ചാൽ അരികിലെത്തിയാലും ആട്ടോമാറ്റിക്കായി തിരിച്ചുവരും. വീഴുകയേയില്ല."

"അങ്ങിനത്തെ കാറ് ഇവിടെ കിട്ടില്ല മോനെ." ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"തപാസിന്റെ കയ്യിലുണ്ടല്ലൊ അങ്ങിനത്തെ കാറ്."

"അതവന് ആരെങ്കിലും ഇന്ത്യയു പുറമെ നിന്ന് വാങ്ങിക്കൊടുത്തതായിരിക്കും."

"തപാസിന്റെ വീട്ടിൽ അങ്ങിനത്തെ എത്ര കാറുകളാണുള്ളത്. പിന്നെ ബാറ്ററികൊണ്ട് ഓടുന്ന ടെയിനും ഉണ്ട്."

അപ്പോൾ രാജ്ജ തപാസിന്റെ ക്ഷണപ്രകാരം അവന്റെ വീട്ടിലും പോയിരിക്കുന്നു.

"നമുക്ക് പീടികയിൽ പോയി നോക്കാം." അവൻ പറഞ്ഞു. "ചെറിയ ഫോറിൻ കാറൊക്കെ കിട്ടുന്നുണ്ടല്ലൊ അവിടെ. അപ്പോൾ ഈ കാറും കിട്ടുന്നാണ് തോന്നണത്."

ചുമരത്തുക്കിൽ എത്തിയാൽ തിരിഞ്ഞ് ഓടുന്ന ഒരു ആട്ടോമാറ്റിക് കാർ എന്റെയും മകന്റെയും ഉറക്കം നഷ്ടപ്പെത്തിയിരിക്കുന്നു. ഞാൻ അവനെയും ഇട്ടി പീടികകൾ കയറിയിറങ്ങിയപ്പോൾ അവൻ പറഞ്ഞു.

"ക്ഷണിച്ചു. നമുക്കൊരു തമ്പ്സപ്പ് കടിക്ക്യാ."

ഗവാസ്കർ കടിക്കുന്ന പാനിയമായതു കൊണ്ടു മാത്രം തമ്പ്സപ്പ് കടിക്കാൻ ഞാൻ തയ്യാറില്ലായിരുന്നു. ഞാൻ പറഞ്ഞു.

അവൻ സിംഹത്തെപ്പറ്റിയാണ് സംസാരിക്കുന്നത്. സിംഹമാണ് അവന്റെ ഫേവറിറ്റ് മൃഗം.

"ഷേറിന് ഒരു എലിഫെന്റിനെ അടിക്കാൻ പറ്റുമോ?"

"ഷേറല്ലെ കാട്ടിലെ രാജാവ്? അപ്പോൾ ഷേറിന് ഒരു കൊട്ടാരങ്ങളുണ്ടല്ലെ?"

"ഷി വിഡ്ഢിത്തം പറയാതിരിക്ക. സിംഹം താമസിക്കുക വല്ല ഗ്രഹയിലുമായിരിക്കം. കൊട്ടാരമെല്ലാം മനുഷ്യരാജാക്കന്മാർക്കുള്ളതാണ്."

രാജ്ജവിന്റെ മുഖം മങ്ങി.

"അപ്പോൾ ശരിക്കും ഷേറിന് കൊട്ടാരംണ്ടാവില്ലെ?"

"ഇല്ല."

അവൻ നിരാശനായി. അപ്പോൾ അവന്റെ ഭാവനയിലെ കൊട്ടാരം നശിപ്പിച്ചതിൽ എനിയ്ക്ക് വിഷമം തോന്നി. ഒരു സിംഹത്തിന് കൊട്ടാരമുണ്ടാകുന്നതെങ്കിൽ എന്താണതിൽ തെറ്റ്? പ്രത്യേകിച്ചും അതൊരു കുട്ടിയുടെ ഭാവനയ്ക്ക് നിറം കൊടുക്കുകയാണെങ്കിൽ!

"തനായ് ഷേറിനെ നന്നായി വരക്കും." രാജ്ജ ആലോചിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്

ഇ. ഹരികുമാർ

1943 ജൂലൈ 13-ന് പൊന്നാനിയിൽ ജനനം. അച്ഛൻ മഹാകവി ഇടശ്ശേരി ഗോവിന്ദൻ നായർ. അമ്മ ഇടക്കണ്ടി ജാനകി അമ്മ. കൽക്കത്തയിൽ വച്ച് ബി. എ. പാസ്സായി. 1972-ൽ ലളിതയെ വിവാഹം ചെയ്തു. മകൻ അജയ് വിവാഹിതനാണ് (ഭാര്യ: ശുഭ). കൽക്കത്ത, ദില്ലി, ബോംബെ എന്നീ നഗരങ്ങളിൽ ജോലിയെടുത്തു. 1983-ൽ കേരളത്തിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചു വന്നു. 1962 തൊട്ട് ചെറുകഥകളെഴുതി തുടങ്ങി. ആദ്യത്തെ കഥാസമാഹാരം 'കൂറകൾ' 72-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. പതിനഞ്ചു കഥാസമാഹാരങ്ങളും ഒമ്പത് നോവലുകളും ഒരു അനുഭവക്കുറിപ്പും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

പുരസ്കാരങ്ങൾ

- 1988-ലെ കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി പുരസ്കാരം 'ദി നോസറിന്റെ കുട്ടി' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിന്.
- 1997-ലെ പത്മരാജൻ പുരസ്കാരം 'പച്ചപ്പയ്യിനെ പിടിക്കാൻ' എന്ന കഥയ്ക്ക്.
- 1998-ലെ നാലപ്പാടൻ പുരസ്കാരം 'സൂക്ഷിച്ചുവച്ച മയിൽപ്പീലി' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിന്.
- 2006-ലെ കഥാപീഠം പുരസ്കാരം 'അനിതയുടെ വീട്' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിന്.
- 2012-ലെ ഏറ്റവും മികച്ച കഥയ്ക്കുള്ള കേരള സ്റ്റേറ്റ് ചലച്ചിത്ര അക്കാദമി അവാർഡ് 'ശ്രീപാർവ്വതിയുടെ പാദം' എന്ന കഥയ്ക്ക്.

ആഡിയോ റിക്കാർഡിങ്, വെബ് ഡിസൈനിങ്, മൾട്ടിമീഡിയ പ്രൊഡക്ഷൻ, പുസ്തകപ്രസിദ്ധീകരണം എന്നിവയിൽ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. 1998 മുതൽ 2004 വരെ കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി അംഗമായിരുന്നു.

പിൻകുറിപ്പ്

- മുപ്പതു മുതൽ നാല്പതു മിനിട്ടിനകം വായിച്ചു തീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കമാണ് സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകളിൽ ഉള്ളത്. ഇതു വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക്ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളൊ ആവശ്യമില്ല.
- ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണ ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണ് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണ്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണ് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയത്. അതുകൊണ്ട് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.
- സ്വതന്ത്രപ്രസാധനം ആഗ്രഹിക്കുന്ന/ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ആർക്കുവേണമെങ്കിലും സായാഹ്നയിലൂടെ സ്വന്തം കൃതികൾ പ്രസാധനം ചെയ്യാവുന്നതാണ്. 30 മുതൽ 60 മിനിട്ടുകൾക്കകം വായിച്ചുതീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കം – കഥകൾ, അനുഭവക്കുറിപ്പുകൾ, ലേഖനങ്ങൾ, അഭിമുഖങ്ങൾ, സിനിമാനിരൂപണങ്ങൾ, കവിതകൾ – എന്നു തുടങ്ങി എന്തുവേണമെങ്കിലും അയയ്ക്കാവുന്നതാണ്. അയയ്ക്കേണ്ട വിലാസം: <editors@sayahna.org>.
- പ്രതികരണങ്ങൾ <editors@sayahna.org> എന്ന ഇമെയിലിലേയ്ക്കോ, ഈ വെബ് പേജിൽ കമ്മന്റുകളായോ ചേർക്കുക. നിർദ്ദേശങ്ങളും വിമർശനങ്ങളും എപ്പോഴും സ്വീകാര്യമാണ്. അവ സായാഹ്നപ്രവർത്തകർക്ക് കൂടുതൽ ഉത്തേജനം നൽകുന്നതാണ്.

സായാഹ്ന ഫൗണ്ടേഷൻ, റിവർ വാലി ക്യാംപസ്, മലയിൻകീഴ്, തിരുവനന്തപുരം, ഇന്ത്യ 695571
URL: <books.sayahna.org>